

Oița

Într-o bună dimineată
La o stână de pe deal,
O oiță mândră, creată,
Fugi din ăst' areal.

De-acum fără împrejmuire
Va petrece ziua întreagă,
Și aproape de pădure,
Se duse de bună seamă.

Behăia nevoie mare,
Că așa îi era firea,
Însă încet pe o cărare,
Lupul își urma menirea.

Căci la a burții chemare,
Cum să ții năravu-n frâu?!
Fără nici o remușcare,
Prinse oaia chiar de brâu.

Astfel frumoasa oiță,
Fu mâncată imediat,
De acum în poieniță,
Nu se va juca vreodat'

Că de rămânea la stână,
Cu-ale ei surori buclate,
Era oaie pentru lână,
Nu a lupului bucate.

